

დღისუკაღსუკაღსი საქარსუკაღსი

სამართლებლო მხარელოთა ეროვნული აკადემია * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

10 იანვარი, 2014 წ.

№1 (3687)

გამოცემის 78-ე წელი

ფასი 1 ლარი

თამაზ ნივნივაძე

ამ დედაბოკლულ ბეობნებებეს სამართლებლობის აღდგენისკენ ჯერ არც ბაუხედავთ!

ძვირფასო თანამემამულენო!

აგერ უკვე წელიწადი და რამდენიმე თვე გადის ახალი ხელისუფლების სათავეში მოსვლიდან და, როგორც სათაურშივე აღვნიშნე, ამ დედამოკლულებს სამართლებლობის აღდგენისკენ ჯერაც არ გაუხედავთ!

მხოლოდ ერთხელ დააფერთხეს მერაბიშვილს ტომარა თავზე და სადღაც ციხის მიდამოებში გაასეირნეს და გამოსეირნეს!..

არა, ძვირფასო მეოცნებებო, ასე სამართალი არ აღსდგება!

სამართალს სახრე უყვარს – იგი თავიდან ბოლომდე უნდა გადაუტყლაშუნო დამნაშავეს ტანის მთელს სიგრძეზე!..

წინა ხელისუფლებას კიდევ – რა გამოდის – თუ ახალაიასა და მერაბიშვილის გარდა სხვა დამნაშავე არ ჰყოლია, კარგად ჰქონია საქმე, რადგან ერთი, ბაჩო ახალაია, დღე-დღეზე დატოვებს ციხეს, მერაბიშვილს კი ევროპარლამენტი გაუშვებს სახლში!..

კი, ბატონო, ამ ხელისუფლების ხელში მე ისედაც ვერ ვგრძნობ თავს კარგად და, თუ დაგჭირდით, ჩემი თავი გენაცვალეთ, საკუთარი ფეხით ჩავჯდები ციხეში, მაგრამ აქედან რა გამოვა – ერთი მერცხლის მოყვანილი გაზაფხული გინახავთ?

თუ ბიჭები ხართ, სააკაშვილი უნდა დაიჭიროთ, ბიჭებო!

თუ ბიჭები ხართ, უგულავა უნდა დაიჭიროთ, ბიჭებო!..

თუ ბიჭები ხართ, გივი თარგამაძე უნდა დაიჭიროთ, ბიჭებო!..

რა? ამათ დანაშაული არ ჩაუდენიათ?!

თუ ესენი არ გეყოთ, „ჩვენებიც“ მიამატეთ – ზოგ-ზოგი მსხვილი მეოცნებე ხვალ-ზეგ ხომ მაინც დასაჭერი გვეყოლება, ამიტომ არაფერი დაშავდება, თუ ახლავე ჩავსვამთ!

ანდა, ძვირფასებო, ის რა იყო, ამ ჩვენს მთავარ პროკურორს ნაცებს რომ ვტენიდით უკანალში – ამ ხალხს ქურდი და მამაძალი აკლდა?!

სხვათა შორის, ისიც კი მაინტერესებს, როგორ შევაპარებდით?! – ისინი ხომ ამ ჯურის ავაზაკებს სუნით ცნობენ დაახლოებით კილომეტრ-ნახევარზე?

და, კიდევ, თქვე კარგო მეოცნებებო! თქვენი რიგებიდან ათამდე აგენტი ნაციონალებს

რომ ჰყავდათ გადაბირებული და ხელფასს უხდიდნენ, იმ ხალხს რას უშვრებით?!

ცოტა ფულს დაუმატებთ და ისევ აქეთ გამოიბირებთ?!

ივანიშვილი ჭკვიანი კაცი იყო და ხალხის რისხვას კარგად გაასწრო! მაგრამ თქვენ ის მითხარით, ამ გულუბრყვილო ღარიბაშვილსა და მარგველაშვილს რა ეშველებათ?

არადა, ამ წვრილ-წვრილ ნაცებს რომ თავი დავანებოთ, ამასობაში სააკაშვილიც აპირებს საქართველოში დაბრუნებას!

არ ვაჭარბებ! ზვიად გამსახურდიას გროზიდან დაბრუნება თამაშად და ცელქობად მოგვეჩვენება ამ დიდი გარენის დაბრუნებასთან შედარებით – ეს ბოროტი კაცი ქვას ქვაზე არ დატოვებს თავის სამშობლოში!

მაგრამ, იმიტომ კი არა, რომ ვაჟკაცია, არამედ იმ დიდი შიშის გამო, რომელიც ამ სიგრძე კაცს ჩრდილივით უკან დასდევს!..

კი, ბატონო, აქედან ერთი, მარგველაშვილი, თავად მიხედავს საკუთარ თავს – პლასტილინად იქცევა და, ისე ამოეკვრება ნებისმიერ საგანს, ეშმაკიც ვერ შენიშნავს, მაგრამ ღარიბაშვილის საცოდაობას სად მიუდიხართ?!

მით უმეტეს, რაკი ცოლის ნათესავეები ნათესავებად არ მიაჩნია, ვისი კაბის კალთას შეაფარებს თავს?!

ასე რომ, არც ისე კარგად არის საქმე, ძვირფასო ქართველო მეოცნებენო – თქვენ გგონიათ, რომ უკვე ფონს ხართ გასული, მაგრამ, თუ ახლოდან განვჩხრეკთ, აქამდე კიდევ დიდი დროა დარჩენილი!..

მით უმეტეს, ხელისუფლებაში თქვენი მოსვლიდან წელიწადი და სამი თვეა გასული, თქვენ კიდევ სამართლებლობის აღდგენისკენ ჯერაც არ გაგიხედავთ!..

აბა, იოცნებეთ და იყავით ასე!..

ისევესი – მტრადი...

ესევესი – მტრადი! –
 როდის იყო, გახსოვთ?
 უგზავნიდი სატრფოს გულისმომკვლელ
 უსტარს...
 ესევესი – მტრადი! –
 ბრძანებები სარდლის
 მიდიოდა თავის ადრესატთან ზუსტად...
 მართალია, ეჭვით, მართალია, ფრთხილად –
 ენდობოდნენ მაინც მტრედის ლამაზ
 ფრთხილს...
 ...
 მიხარია, რომ მტრედებს ჩემი არ ეშინიათ!
 არასოდეს ჩემს თვალწინ მტრედი არ
 აფრენილა –
 მიხარია! – მტრედებს ჩემი არ ეშინიათ...
 მოიარო მსოფლიო ღიმილით და სიკეთით –
 ეს ადამიანების უმალესი ჟინია! –
 არც შენ გეშინია და არც შენი ეშინიათ!

ქარი მიაფრიალებს მტრედს – პირველქმნილ
ესევესს! –
 რიგდება ბარათები: **ის – ამას და ეს – იმას...**

ცალმხრივი სიყვარულის ქება

(ძნელად დასაჯერებელი ტექსტებიდან)
 სიყვარული? ცალმხრივი? –
 ნაღდი სიყვარულია! –
 მოზიარე არა გყავს –
 შენი სიყვარულია...
 ცალმხრივი სიყვარული
 სიყვარულზეც მეტია! –
 რა იქნებოდა ჩემი
 სიცოცხლე და ცხოვრება –
 მე რომ ის ლამეები
 ტანჯვაში არ მეთია...
 იმხელა – გიკვირს, რომ
 ერთ გულში ჩაეტია!
 ისე, ერთგულებითაც
 სხვაზე ბევრად მეტია!
 იმ ორის სიყვარულზე
 ორჯერ უფრო მეტია! –
 რა სახსენებელია
 ნესტანი და მედეა...
 ბედი მისი, თუ ვინმეს
 გაუმართლა ამ მხრივაც! –
 ვისაც ცალმხრივად უყვარს,
 ან ვინც უყვართ ცალმხრივად...

 კოცნა – ანტიდეპრესანტი.
 ლექსი – ანტიდეპრესანტი.
 ღვინოც – ანტიდეპრესანტი.
 ორ მოშულლარს შორის უცებ
 ჩაგდებულს რომ ნახავ მანდილს,
 ღიმილს დააკვირდი – ღიმილს –
 შემცველს ანტიდეპრესანტის...
 თერთმეტი თვის შვილის შვილის
 შვილებს იმ დღეს ტანს რომ ბანდით –
 რა იყო ეს! მივხვდი, არა? –
 ნაღდი ანტიდეპრესანტი!
 იმედისთვის გამოგონილს
 რომ მიირთმევ აგერ წანდილს –
 ნაღდი ანტიდეპრესანტი...
 ჰომეროსი, რუსთაველი,
 პო, აკაკი, კანტი, განდი... –
 ვინ არიან, როგორ ფიქრობ! –
 ყველა – ანტიდეპრესანტი...
 თვალს შეავლებ, ჩაფიქრდები
 და ურჩხულის ქრება ლანდი!

ანტიდეპრესანტზე ფიქრიც –
 თითქმის ანტიდეპრესანტი...

 ახლა უცებ მეც რომ მოვკვდე,
 ისე, ისე მენყინება...
 ისე, ისე მენყინება,
 მეტი რომ არ შეიძლება!
 მე შენ გეტყვი, ჩემი წასვლით
 მთლად ქვეყანა შეიძრება!
 მე ხომ ვიცი – ჩემი წასვლით
 არაფერი შეიცვლება!

მე რომ მოვკვდე? ახლა? უცებ? –
 ისე, ისე მენყინება!
 მე სიკვდილის დედაც მოვ...! –
 რა ვქნა, ვიცი მეც გინება!

მე რომ მოვკვდე?
 ახლა?
 უცებ?
 ნამეტანი მენყინება...

(წიგნიდან: ანდერძი ტარიელისა)

მე რომ მკერდში სტენდი მიდგას –
 უფრო რთული შენ ხარ სტენდი!
 შენთან შესახვედრად მოსვლას
 მე სიზმარშიც არ ვაცდენდი...
 ვიცი შენი საყვარელი
 ლექსიც, ფილმიც, ღვინოც, ბრენდიც...
 შუალამე იყო, მახსოვს,
 პირველად რომ გამითენდი...
 ხარ ჩემს სისხლში,
 ხარ ჩემს გულში,
 ხარ ჩემს ტვინში –
 სანდო **სტენდი...**

ლექსპრომტი პირიქით

საქართველოვ, შენ ბევრი გყავს
 შვილი დასაკარგავიც და
 გასამეტებელიცა და
 მკაცრად დასასჯელიც!
 გინდა? – ძველებს ჩამოგივლი!
 გინდა? – ახლებს გაგახსენებ!
 მე ვერ გეტყვი, მრავალთაგან
 ჯერ ვისია ჯერი!

სანამ სულმთლად მოვუსპივართ,
 სულმთლად გავუყიდივართ და
 სანამ თავზე საბოლოოდ
 დაგვმხოვია ჭერი –
 შვილია თუ შვილიშვილი –
 ყველა, ვინც შენ გილალატა –
 მოიშორე და დასაჯე
 ყველა დასასჯელი!

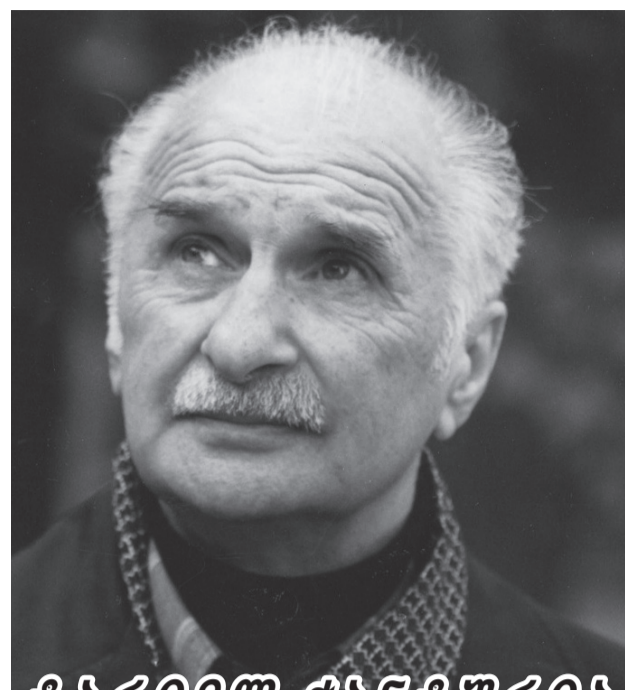
...
 მაპატიე! უკვე ვიცი,
 ვისიცაა ჯერი!

ალტარ ეგო

*თავი გაითავისნინა...
 რუსთაველი*
 – კაცს როცა გული ცუდად უხდება,
 გული ცუდად რომ უხდება,
 ეს გული ცუდად მას უხდება? თუ –
 მის მეორე „მეს“ უხდება!
 ეს გული ცუდად მას უხდება? თუ –
 მის ალტერ ეგოს უხდება!

ამას და იმას ერთად უკვდებათ! –
 ასეთი რამეც თუ ხდება!
 რომ აჩქროლდება,
 რომ ალელდება,
 უეცრად ათუხთუხდება –
 კაცსაც, ამ კაცის ალტერ ეგოსაც –
 გული ორივეს უკვდება? –
 ასეთი რამე თუ ხდება!..

რას ეუბნება ერთი გული და
 მეორე რას ეუბნება!

ტარიელ ჭანტურია

რის უფლება აქვს, რა შეუძლია
 და რის არა აქვს უფლება!
 უყვარხარ იმ ქალს? თუ – არ უყვარხარ!
 ან მან რა იცის ამაზე!
 აფასებს შენს წიგნს ის ქალბატონი,
 თუ სულაც აღარ აფასებს...
 რას გეუბნება ერთი გული,
 და მეორე – რას!
 ერთს – ცრემლები სდის, და მეორე
 მღერის ორერას!
 პასკვილანტს, შენ რომ ძალიან სძულხარ,
 გულის სიღრმეში უყვარხარ?
 არ გაგიკვირდეს, სუყველაზე კარგ
 მწერლად სწორედ შენ თუ ყავხარ!
 მას სძულხარ, მაგრამ მის მეორე მეს,
 რა იცი, იქნებ უყვარხარ!
 ... დარწმუნებული იყო – უყვარდა!
 არადა, თურმე სძულდა! –
 ვერც ერთი მისი დიდი ტკივილი
 ვერ მიიტანა გულთან...
 ან
 ვიცი თუ კი? –
 როგორ აქვთ გაყოფილი
 მწერალსა და მის ალტერ ეგოს
 ნათლობის სახელი და ფსევდონიმი!
 ან,
 ქალი რომ უყვარს აგერ ტიპს,
 მის მეორე მესაც უყვარს ის ქალბატონი?
 მერედა, ვინ გვეტყვის,
 რა გაგრძელება ექნება ამ სიყვარულს!
 პირიქითაც! –
 შენ შოულობ,
 შენი ალტერ ეგო კი აგებს!
 შენა ხარ ამ დროს გაორებული
 თუ შენი ალტერ ეგო!
 შენზე თქვეს იმ დღეს? –
 შენ როგორ ფიქრობ –
 ცუდი კაცია ეგო!
 შენა ხარ ცუდი? მე კიდევ ვფიქრობ –
 სწორედ ისაა ცუდი!
 საკითხავია: ორივეს ერთი
 რატომ გახურავთ ქუდი!
 გასარკვევია: ორივეს ერთი
 სულ რად გაცვიათ პალტო!
 მოკლედ, ასეა: არსად არასდროს
 შენ არ ყოფილხარ მარტო!
 მარტობისთვის შეგქმნა ღმერთმა და
 ვერ ქნა – ვერ გტოვებს მარტო...
 ...
 მარტო ღილინებ!
 ხომ არ ჯობს – ადგეთ,
 ორივემ ერთად ჭექოთ!
 ...
 (ისე, რა ვიცი, იქნებ ღმერთსაც ყავს
 თავისი ალტერ ეგო...)

უისთან კიუ ოლენი

ლტოლვილ(ეზის)თა გლუზი

ვთქვათ, ამ ქალაქში არის ათი მილიონი სული, ვილაცას ეკუთვნის სორო, ვილაცას სასახლე სრული: აქ არ არის ადგილი ჩვენთვის, ჩემო საყვარელო, აქ არ არის ადგილი ჩვენთვის.

ერთ დროს ჩვენც გვექონდა ჩვენი, სამართლიანად, მხარე, აბა, დახედე ატლასს თუ რა ლამაზი არი: ჩვენ იქ ვერ წავალთ ახლა, ძვირფასო, ჩვენ იქ ვერ წავალთ ახლა.

სოფელში, საყდრის ეზოში, ხარობს ურთხელი, ბებერი, და ყოველ ზაფხულს ხელახლა აყვავილება შეჭფერის: ძველ საბუთებს რა შეუძლიათ, საყვარელო, ძველ საბუთებს რა შეუძლიათ?..

დაჰკრა კონსულმა მაგიდას და ხმით, რომელიც მზარავდა, თქვა: „უპასურობოდ ცოცხლები, თქვენ ლეგალურად არა ხართ“: ჩვენ ხომ ჯერ ისევ ცოცხლები ვართ, ჩემო ძვირფასო, ჩვენ ხომ ჯერ ისევ ცოცხლები ვართ?..

შემომთავაზეს დაჯდომა, როცა ვეახლე კომიტეტს; და კულტურულად მაცნობეს „სჯობს რომ შემდეგ წელს მოხვიდეთ“: მაგრამ სად წავალთ დღეს, საყვარელო, მაგრამ სად წავალთ დღეს?

ვინმე მავანმა მიტინგზე წამოიძახა სახალხო; „პურს არსობისას წაგვგვრიან, თუ შემოვუშვებთ ამ ხალხსო“: შენზე და ჩემზე ამბობდა ამას, საყვარელო, შენზე და ჩემზე ამბობდა ამას.

ვიფიქრე: ცაში საზარი, ქუხილით მეხი გავარდა, ჰყეფდა ჰიტლერი ევროპას, „ისინი უნდა ჩაძალდნენ“: ვაი რომ, ჩვენზე ფიქრობდა ამ დროს, საყვარელო, ვაი რომ, ჩვენზე ფიქრობდა ამ დროს.

პუდელს ეცვა ჟაკეტი, ყინვა რომ ვერ ატანს, შემინიშნავს ღია კარში: შინ უხმობდნენ კატებს: ისინი არ იყვნენ გერმანელი ებრაელები, საყვარელო, ისინი არ იყვნენ გერმანელი ებრაელები.

ნავსადგურში მისული ჩამოვდექი ჯებირთან, დავინახე თევზები, თავისუფლად მცურავნი: მხოლოდ ათი ნაბიჯის იქით, საყვარელო, მხოლოდ ათი ნაბიჯის იქით.

ხეზე შემომსხდარი ჩიტები ტყეში, მყუდრო, მსუბუქ არეში, ძალდაუტანებლად გალობდნენ პოლიტიკოსების გარეშე: ისინი არ ჰგავდნენ ადამიანის მოდგმას, ძვირფასო, ისინი არ ჰგავდნენ ადამიანის მოდგმას.

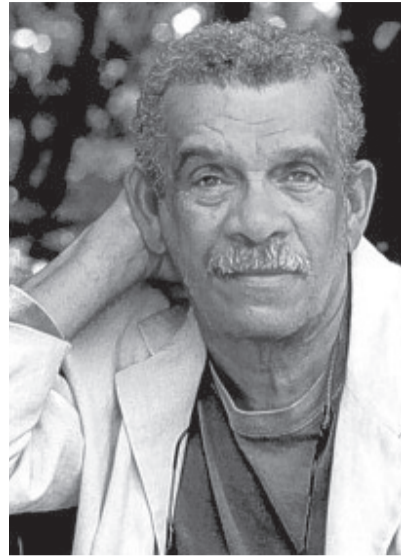
მესიზმრა: ვნახე შენობა, ათი ათასი სართული, ათი ათასი ფანჯარა, კარი, ხედვას რომ ართულებს: მათგან არცერთი, ჩვენი არ იყო, საყვარელო, მათგან არც ერთი ჩვენი არ იყო.

ვიდექი უზარმაზარ ველზე, თოვლი ერეოდა ქარში, ჯარისკაცები სცემდნენ სამხედრო ბოლთას მარშით: შენსა და ჩემს ძებნაში, ჩემო საყვარელო, შენსა და ჩემს ძებნაში.

სიყვარული სიყვარულის შედეგ

მოვა დრო, როცა შენ აღფრთოვანებული დაუხვდები საკუთარ თავს შენს კართან მოსულს, შენივე სარკეში, და თითოეულს ერთმანეთის მისაღებაზე გაგელიმებათ,

ეტყვიტ ერთმანეთს – ჩამოჯექი, შეჭამე რამე. კვლავ შეიყვარებ უცნობს, რომელიც თავადვე იყავი. მისცემ ღვინოს, მისცემ პურს, დაუბრუნებ შენივე გულს თავისთვის, უცნობს, რომელსაც უყვარდი

დერაკ უილქოთი

მთელი ცხოვრება, გულით უყვარდი, შენ კი სხვას სდიე, უარყავი – ვისაც უყვარდი. თაროებს მოაცილე სასიყვარულო ბარათები,

ფოტოები, სასონარკვეთილი ჩანანერები, ჩამოათაღე საკუთარი სიცოცხლე სარკეს, დაბრძანდი და ღირსეულად გაუმასპინძლდი შენს ცხოვრებას.

მწუხარე აბვისტო

შავი აგვისტოს ჩამოქუფრულ ცასავით მრისხანებს წვიმა, ჩემი და, მზე კი მოწყენილა ყვითელ ოთახში, არ გვენახვება.

ყველაფერი ჯოჯოხეთში მიექანება, მთებს ასდით ორთქლი, როგორც ჩაიდანს, მდინარეები წყალდიდობენ; და მაინც, მზე არ ამობრწყინდება, არ შეწყვეტს წვიმას.

თავის ოთახში ეფერება ძველ ნივთებს, წარსულს, ჩემს ლექსებს, ფურცლავს დღიურს, არ დაეძებს, გრიალით რომ მეხი გავარდეს, თეფშებით დაგვატყდეს ციდან,

მზე არ გამოვა. ნუთუ არ იცი, რომ მიყვარხარ, მაგრამ წვიმებს ვერას ვუხერხებ? თუმცა ნელ-ნელა მაინც ვსწავლობ,

შევიყვარო ბნელი დღეები, დანისლული მთები, ენაჭარტალა კოლოებით სავსე ჰაერი, ვეზიარო სიმწარის მედიცინას,

რამეთუ, დაო, როდესაც შენს თავს გვინყალობებ, ამონათებ გაფანტული წვიმის მძივებით, ყვავილების შუბლითა და მიმტევებლობით სავსე თვალებით,

ეს ყველაფერი არ იქნება ის თუ რაც იყო, თუმცა იქნება უტყუარი (იცი, არასოდეს დამცალდება სიყვარული როგორც მე მინდა), რადგან, დაო, ასე რომ არა,

მე ხომ აქამდეც ვისწავლიდი, მყვარებოდა შავი დღეები, როგორც ნათელი, შავი წვიმა, თეთრი ბორცვები, როდესაც მხოლოდ საკუთარი ბედნიერება და შენ მიყვარდი.

შუაზაფხული, ტოპაკო

ვრცელი, მზეჩაკირული სანაპიროები.

თეთრი სიცხე. მწვანე მდინარე.

ხიდი. სიცხისაგან გადაყვითლებული პალმები

ილ-და ზაფხულმორეული სახლიდან აგვისტოდან რომ თვლემენ. დღეები – რომელიც გამოვიარე, დღეები – რომელიც დავკარგე,

დღეები – რომლებიც წამოიზარდნენ ქალიშვილებით, ჩემი ღუზადაშეებული მკლავები.

ლევან ღორაული

ღია II ლიქოველის პოეზიის ტექსტუალური ანალიზის ცდა

ახადებულა!

საქართველო

ნაზი ყიფიანი - 85

მამული

მოვედით, შეგხარით, გიგალობთ, გვითქვამს, გვიბრძოლია, გვილოცია, მამულო! – სიკვდილი შენს გამო ამბობენ: მხოლოდ სიცოცხლე!

შენს ტაძარს, გალაფანს ვუშენებთ, შენთვის გვიმღერია, გვიტირია, მამულო! – სიცოცხლე უშენოდ ამბობენ: მხოლოდ სიკვდილია.

რაკი ჩვენ შეილება გვინიშნე, შენ, მშობელს, ამას გთხოვთ მარტოდენ: სიცოცხლეშია და სიკვდილშიც მამულო, მაღალნი დაგვტოვე!

დედაპვილობა

– დედა, დედილო, დედილო, მითხარი, ჩემო კეთილო: მე როგორ გავჩნდი ამ ქვეყნად, მინდა, რომ გამაგებინო! იქნებ ბალნარში, ცალიკად, ყაყაჩოების მაისში მომწყვიტე, მკერდში ჩამიკარ, აღარსად აღარ გამიშვი? იქნებ მთელი დღე ირჩევდი თოჯინებს – ნამნამნარდილებს, არჩიე, ბევრი არჩიე, სწორედ მე ამომარჩიე? – შენ დაგენაცვლოს დედილო, ჩემო ოქრო და აღმასო, მზის მადლზე უფრო კეთილო, მთვარეზე უფრო ლამაზო. არც ყვავილებში მოგნახე გაყურებული მორჩილად, არც ჩამოგიღე დახლიდან, როგორც უთქმელი თოჯინა, სინათლეც ორთავ თვალისა, აბა, როგორ არ მიყვარდე, გულის ფიცარი ავიხსენ, სულ ფრენით ამოგიყვანე!

თუ გყვარებია

თუ გყვარებია მართლაც სულამდის, ეს სულ ერთია, ვინ გყვარებია, თუ მოგიპარავს მისი სურათი და მერე დიდ ხანს გიტარებია.

თუ გუშინდელი მწველი წარსული ცეცხლის თვალელებით მოგნათებია, თუ ერთხელ მაინც ომში წასული მამის ალერსი მოგნატრებია.

თუ ქარმა წვიმის წვეთი მოფანტა და ყელზეც ღბილი მისი თმებია, თუ სადგურიდან შენს კარგ სოფლამდის ყანაში ვინრო ბილიკებია.

თუ ჯერ შენს გარდა არვის უნახავს, ატმები როგორ იმოსებიან, თუ განოლილხარ ხნულში გულადმა და გაზაფხულზე გიოცნებია.

თუ დაგმალვია ველზე ენძელა, ვერ დაგინახავს, ეგეც ბედია, თუ მოგიპარავს ნედლი ცერცველა და გზად მეველე შეგფეთებია...

თუ ქარმა ჭადრის ფრთა ვერ მოტეხა და იფანსა გრეხს მონურ ტანიანს, მერე ამდგარა და შენს ქოხამდის მინდვრის სურნელი მოუტანია.

სწორედ ამიტომ ნუ გაიოცებ, რომ სხვებზე მეტად შენი ხმის მჯერა, რომ ლამაზია შენი სიცოცხლე და გულწრფელია შენი სიმღერა.

ბოლოთქა

ზურგს უკან მიდგას ჩემი სატანა და ანგელოსი – შიგნით, მათ შუა ტანჯვით გამოვატარე ჩემი ცხოვრების წიგნი. ყველას თავისი უძევს ამფორა, თვრება და კვდება მაგით, თქვენს სულს, მშვენიერს ვერ ვეამბორე მინად საქცევი ბაგით, მაგრამ გიზგიზად დახშულ საკანში ეს ხომ შევიცან სიბრძნის: – ვინ მთლად იოლად დგება ბაქანზე, ვინ ნაქცევამდი იბრძვის! მშვიდობით, ჩემო თვალთა საჩინო, ბნელი არყოფნის შიგნით, – შენ ერთადერთს გთხოვ, გადაარჩინო ჩემი ფერადი წიგნი.

თოლია

გემს გაუშლია თეთრი აფრები თუ მართლა ზღვაზე დაუთოვია. მე შენს სიყვარულს დავედევნები და ფრთებს დავიმტვრევ, როგორც თოლია.

ცას გაუღია ყველა სარკმელი, გული უშენოდ მაინც კენტი. ტალღებს გავანდე ჩემი სათქმელი – დაგენევიან, სადმე გეტყვიან.

უსათაუროები

ნავალ, დავეცემი მინდორთან, დაღლილი ლექსით და წვითა, განა სიყვარული მინდოდა? სხვა რალაც, უფრო წმინდა...

ვაი, რა ცუდად გიცვნივარ, რა ტყვილად გდებდი იმედებს. მე ათი გულის ღირსი ვარ, შენ ერთიც ვერ გაიმეტე.

შენი თვალეების დაღლილი ემზი თან გამყვა, როგორც ლურჯი ღილილო,

მე მხოლოდ ბავშვი მიყვარდა შენში, და აღარ მინდა, კაცად გიხილო.

მივდივარ, მომდევს მტკვარი სატივე და ანთებული ზეცა ხომლებით. გული გატკინე და მაპატიე, ტკივილით უფრო გემახსოვრები.

აპრილის სიცილი

შენს სახელს დავარქმევ წარსულს და აწინდელს, ყველა ჩემს ოცნებას, ახსნას რომ დავპირდი. დე, ყაყაჩოები სირცხვილით განითლდნენ, მკერდზე ცვარდაყრილი იცინის აპრილი.

არ ამოგყოლივარ ბაგრატის ტაძართან, არც ხელებს მითბობდი ქარში განაცხიებს, უშენოდ მე მხოლოდ სიყვარულს ვბაძავდი, დღეს შენს მოლოდინში სძინავთ აკაციებს.

მთვარე როცა მიიღევა, ვარსკვლავგადანაყარი ვარ, დამპატიყეს გვირილებმა, ყვავილების მაყარი ვარ. ყვავილების მაყარი ვარ და ყველაზე მაღალი ვარ. ნიავ-ქარმა შეისვენა, გადვიარე სერი-სერა, შორი, გულის საკლავები დამცინიან ვარსკვლავები.

რძისფერ ბილიკს ვათავებო, ნამი მძივად ავკინძევი, შეიხსენით, თავთავებო, ოქროსფერი საკინძენი. გეფერებით ცეროდენებს – განა უნდა გადაგთელოთ, თქვენს ბარაქებს ელოდება ჩემი კარგი საქართველო. ჯერ კი ნედლი, სათუთები სულს იდგამენ თავთუხები.

შრილა და გვალვიანო, განი მიყავ, ალვიანო, ყვავილების მაყარი ვარ და ყველაზე მაღალი ვარ. შორი, გულის საკლავები იცინიან ვარსკვლავები.

ნეტავი მალე მოვიდეს თოვლი, ნავალ, ვივლი და დავიქანცები, აღარ მახსოვდეს თითების თრთოლვა და ალენილი შენი ღანვები. გადაღედილი ლურჯი საყელო, მკერდი – მფეთქავი ფიქრით, განცდებით... ნეტავი მალე მოვიდეს თოვლი, ნავალ, ვივლი და დავიქანცები.

გიორგი ხუციშვილი

მუხები

მიუხედავად ასაკისა, დიდმა მუხებმა საბედისწეროდ გამწვავებულ შემოდგომაში ფესვისწვერებით აიარეს აღმართი ტყისკენ, შეუჩერებლად, ნაბიჯ-ნაბიჯ, ჩიტებიანად... რამაც დამწვარი ბალახების და ტყის პირების გულელებში რწმენის ალბათობა განაპირობა...

უბრუნდებოდნენ უხუცესი ხეები ტყეებს აუნონელი სიმსუბუქით და მღელვარებით და უმძიმესი შემოდგომის მიუხედავად, მაინც კბილებით იმაგრებდნენ ტოტებზე ფოთლებს, რომ მთელი ძალით ეშრივით გულში ბუნების ალსანიშნავად – გადარჩენის და დაბრუნების.

● ღამეა! ისევ პირზე ვარ ხრამის, მრჩება ნაბიჯი ან ქარი ხისტი, მგლები კი ზუსტად იმ ვენას ხრავენ, გადამალული რომ მქონდა სხვისთვის, ვინც ნააგებდა ბრძოლას ღამესთან, ვინც დაკარგავდა საკუთარ მზის სხივს, რომ შევწვდი და გადამესხა ს ი ს ხ ლ ი.

● დღეს, მერამდენედ, ვერავინ მოთვლის, შემორჩენილმა ნაპირს ბოლომდე, ვცადე, რომ ბადეს კენჭის და ფოთლის გარდა, თევზებიც ამოყოლოდნენ, მაგრამ ვერაფრით მოვარტყი მიზანს და საკუთარი თავის მხილება მიწვეს, სულ მცირე, მომდევნო ხიზნის, თუ მეზადურის გასაფრთხილებლად, რომ მდინარეში, იქ, სადაც თევზი, მოედინება მძაფრი ნაკადის ძალით და სადაც, მთებიდან – ზღვებზე, თავისუფლების ლურჯი გზა გადის, ქვებზე დამტყდარი თევზების ტანი – სავეს სიცოცხლით, შიშით, ვნებებით, უფალსაც თითქოს ცოცხალი თავით, მეზადურისთვის დასანებებლად არ ემეტება!

შიშის ლოგოს

არ გშველის ხელჯოხი, მხარი და ხელკავი, შენსავე იმედებს საყრდენი ეცლები, კარებზე ზარებსაც ამაოდ რეკავენ, რაფასაც ამაოდ კენკავენ მერცხლები.

ვიღაცა ხმამალა გეძახის ეზოდან, საშუალო სიმაღლის გულგრილი კაცია, უნდა, რომ გაცნობოს, გაგანდოს ესოდენ არაფრის მომცემი, ცრუ ინფორმაცია.

მწარდები, პირამდე ეჭვებით ივსები, კედლიდან გისმენენ მეზობლის მდგმურები, ვინ იცის, იქნება, ჩამოწყდათ კისრები, ნახევრად შეღებულ ფანჯრებში ყურებით.

ყოველდღე გრძელდება იგივე რიგები კარებთან, კარებიც თხელი და მჩატეა, მოდიან, ვითომ და შენს ამბავს იგებენ, მაშინვე სიცილით კიბეზე ჩადიან.

დაეძებ განაჩენს, არათუ ხუმრობა, ეს არის შენივე აზრი და ლოგიკა: ჩიტებიც ხანდახან იმისთვის გსტუმრობენ, რომ მერე დაგტოვონ და გული მოგიკლან

● საღამოს მძაფრი სურნელი ახლავს ახლის, მე ჩემი ოდის და სახლის ახლოს მოვდივარ, მოვდივარ ახლაც მარტო და როცა მზე სხივებს დახრის მიწისკენ, მართობს ქარი და მართმევს ხელიდან ფოთლებს, ყვავილებს მპარავს, თოვლივით, მთაზე იკავებს ფართობს მზეზე გამდნარი ვერძების ფარა.

ამინდი თოთო ბალახებს თიბავს თითებით, უჭირს თებერვალს თოვლი, უთვალთვალებენ ჯიხვები მთიდან თოვლისფერ მთვარეს, ბავშვივით მოვლილს, საკუთარ რქებზე ითვლიან მწერებს, დარჩენილ წუთებს თვალებით ყოფენ, რომ რამდენიმე გასროლის მერე მოულოდნელად ხმაჩამწყდარ თოფებს, ლულის პირებში ჩახედონ ცივად, ღრმად შეისუნთქონ გასროლის კვამლი და სანამ სახლში ცოცხალი მივალ, გამომავლონ ბოლომდე თვალი...

მოყრჩენელი

ერთი ყველაზე უფრო რთული წესის თანახმად, ჩვენ, მოვლენილებს გარკვეული დროით და ვადით, პირველ ყოვლისა, ერთმანეთის გვიჭირს დანახვა და მხოლოდ მაშინ ვიცით ხოლმე, როდესაც გადის დრო, დანაკარგის აღმოჩენა, ფიქრიც რომ თურმე ჩვენ ერთ ქალაქში შორიახლოს ისე ვცხოვრობდით, ვერც კი ვამჩნევდით ერთმანეთის მანქანებს, ურმებს, გრძნობებს რომ თავი დავანებოთ, ტკივილს, მოლოდინს...

ერთი ყველაზე უფრო რთული წესის თანახმად, როდესაც უცხო გატყობინებს შენს ამბებს, პრესა, იმავს ნიშნავს, ჩაგიყოლოს ზღვისკენ ტალახმა – მდინარის ნაცვლად, სასარგებლო გეგონოს კემსვა წყლის ან ჰაერის და საქმეში ბოლომდე გართულს აღარ გახსოვდეს, არ გინდოდეს გაგება, თუნდაც, რომ ასე კლავენ, ცნობიერში, ყველაფერს ქართულს, და შენი ხელით, შენი ქვეყნის დამარხვა უნდათ.

ერთი ყველაზე უფრო რთული წესის თანახმად, მკრეხელობაა, როცა ვუცდით წინსვლას და შედეგს, მაშინ, როდესაც ვერც განვლილმა და ვერც ნანახმა ტკივილმა თუნდაც გადამლელი ლოდინის შემდეგ ჩვენ ვერაფერში დაგვარწმუნა, ვერ შეძლო ჩვენთვის, რომ ერთმანეთის ცივ კისერზე ყულფის მორგების ნაცვლად, უბრალოდ თავისუფლად გვეხილა ღმერთი და არ გაგვევსო ერთმანეთის ძვლებით – მორგები.

ერთი ყველაზე უფრო რთული წესის თანახმად, როცა სიზმრიდან წამოგვეყრია, ვიცვლით ნაწილებს, მხოლოდ იმიტომ, არ დაგვკლავს ძილში კარნახმა – ავდგეთ, მშობლები მოვიკითხოთ, შვილი,

საცოლე... სხვები გვართმევენ, გვიბრუნებენ, ისევ გვართმევენ, ქალაქებს, ქუჩებს, ზედმინევენით გრძნობენ ბუნებას – რომ ბალიშები მოგვაშველონ უნდა ქართველებს, ძილის, ვინ იცის, რამდენი ხნით შესაბრუნებლად.

ერთი, ყველაზე უფრო რთული წესის თანახმად, საუბედუროდ, როგორც სხვაგან, ჩვენთანაც წერენ, აქაც ცდილობენ ბედისწერის სიტყვით განაღმვას, და მხოლოდ მკაცრ და გარდაუვალ სიკვდილის მერე ჩვენ მათ წიგნებში ვიქექებით, დავექებთ, ვიკვლევთ... თავს ვიკატუნებთ, დასანახად, სულ სხვა თაობის, რომლებიც ზუსტად ჩანვდებიან მწერლის იმ ფიქრებს, მთელი ცხოვრება უსამართლოდ რაზეც ვდაობდით

ნაბიჯის სტატისტიკა

იქნებ არსებობს სტატისტიკა, ყოველდღიურად რამდენ ნაბიჯს დგამს პლანეტაზე ადამიანი და დღის მანძილზე გადადგმული ნაბიჯებიდან სულ რამდენია რეალურად წინგადადგმული?

თუნდაც მთლიანი ისტორია ავილოთ, მოდი, ჯარის მტრისაკენ დაძვრებით და დაბრუნებებით, (ცხენის ნაბიჯიც მივათვალოთ – როგორც მისტიკა, ოთხივე ფეხით გადადგმული, ამ სტატისტიკას...) ან მივყვეთ ქალაქს: ქუჩა, ჩიხი, ასფალტის ბზარი, სადმე ბილიკი, ბანი, ტრასა, გადასასვლელი, ჰორიზონტალურ ნაბიჯებზე ვიმსჯელოთ მგზავრის, ან ვერტიკალურ ნაბიჯებზე თუნდაც მთამსვლელის, რომელიც სხვისგან განსხვავებით – მოკლეზე მიდის? ყელში აქვს ალბათ ბანიც, ტრასაც, ქუჩაც და ხიდიც.

პრინციპში, ვიცნობ ადამიანს, როგორც ქმნილებას ღმერთის და ვუშვებ, რომ სწრაფებმა და მოქნილებმა, ხანდახან უფრო ააჩქარონ სისწრაფე ბიჯის, რომელი ტემპიც მოუქნელებს ამკარად გვიჭირს.

მოკლედ, არ ვიცი... ამიტანა თითქოს დილიდან ცნობისმოყვარე და მაცდურმა ფიქრმა, გასავლელ ან თუნდაც განვლილ ცხოვრებაზე, ვინ სად მივიდა, ვინ როგორ შეხვდა გარდაუვალ თავგადასავლებს. შესაბამისად, ასეთ ფიქრებს კვალზევე მისდევს სურვილი – შენში სამუდამოდ შეწყდეს, მოთავდეს კითხვა – რამდენჯერ დააბიჯა ქუსლები ქრისტემ, ვიდრე სასჯელის მიღებიდან, გზას – გოლგოთამდე.

ჰო, სად ვიყავით, მგონი დროა, უკვე ვნასკვავდე საკუთარ სათქმელს, ახირებულ ფიქრსა თუ სურვილს, რადგან გუგუნში პლანეტაზე, თოფის და ჭურვის, მე კიდევ უფრო მირთულდება მისვლა დასკვნამდე და როგორც ცაში ვერ დაითვლი ნამყოფ ვარსკვლავებს, ისე ვერ იტყვი ვერასოდეს, ასე დათქმულად, ნაბიჯებიდან, ცხოველსა და კაცს რომ ანსხვავებს, მაინც რომელი ჩაგვეთვალოს წინგადადგმულად ადამიანებს.

ნ ა უ რ ჯ ა თ ე ვ ი

ქველი რვეულიდან

მანიაკების ხროვა

აფერისტებით გატენილია
სამშობლო ჩვენი – ეს აფოეთი...
რა ეშველება ამდენ ტილიანს,
ყველას ჰგონია თავი პოეტი.

ხელმოცარულის ბოდილი

უფულოდ დავიხუთე,
ვერ იქნა, ვერ ვიყიდე,
სათვალე, მისი ბუდე,
პირსაბანი და ბიდე.

ყველაფერს უნდა ბედი,
ცდით, რაც გინდოდეს, სცადე,
არ მაქვს ველოსიპედი,
არც ანკესი და ბადე.

რას ვიტყვი სიბრძნის ბადალს,
მეყოფა, რაც ვიბოდე,
გადამენურა ვადა,
ვიყავი, ვრჩები ბოთე,
ვარ დასაცინი სხვათა,
რამდენიც უნდა ვრბოდე.

კულტურას ვილა ჩივის

რისი თავის დადება,
რისი სახელ-დიდება!..
ნიგნი თავისთავად, მაგრამ
არც ღვინო იყიდება.

სად გამეპარა დრო?!

(გაოცება)
ბევრჯერ მისვრია სოფელ ბიჭს –
ისარი და კუდბანარა,
მიმოვიხედე, რიყეზე,
ჩემი ხნის გდია ქვაც არა,

ის მობაკუნე თიკანი,
ვიქეც ქეციან ქაცარად.

მოლაპარაკება თურქეთში

მახინჯი, ყბამოქცეული
წურბელა ლაყბობს, იცინის,
ნუთუ არ უნდა გათავდეს
არძინბას თავის ქიცინი.

ჩინოვნიკის კაბინეტი

შენც მალე გნახავ – დამტვერილს, დაშლილს,
მაგიდავ, მწვანემაუდიანო,
ასე ამბობენ, შენს პატრონს თავში
მაგნე აზრები დაუდიანო.

ყირამალაობა

განა ყველა კაცად ითქმის,
ვისაც ქუდი ახურავს,
ზოგის მარცხი კრახია და
ზოგის კიდეც – კრახუნა,
ვერ გაუძღეს, დრომ და ხანმა
ბევრი გამოახუნა,
დედალ-მაშო ხმალს იქნევდეს –
სად და როდის ნახულა?!

შთაბეჭდილება ერთი კაცის „ნააზრევზე“

ტყუილად ფიქრობ, ბიძია,
სიბრძნის ტბას მიაგენი;
რაც რამედ ვარგა – სხვისია,
რაც სიგიჟეა – შენი.

ტელე-ჭია

ეს მერამდენედ, ვინ მოსთვლის,
განთქმული ღრეჭით, მანჭვით,
ტელევიზორის ეკრანზე
გამოჩნდა მრუდე ღრანჭი.

ისე ირჯება, ვითომდა
სიმართლეს აფრქვევს ცინცხალს;
სხვათა დამსმენი, გამცემი –
სხვის „გამცემლობას“ კიცხავს.

სინდისგარეცხილი

მისი უკადრებელი,
განა რამე დარჩა კი?
დღეს არ დადის ქალაქში
მისნაირი ფარჩაკი.

უტიფარი მატყუარა

ცრუ გაზეთის რედაქტორი!
თავი უგავს ძეხვს თუ კუპატს,
თავს არ ზოგავს დღე და ღამე
საქართველოს დასაღუპად.

ვათვალეირებ გაზეთებს

საქართველოს გიჟებმა
გაუჩინეს კიბო,
ბევრი მართლაც ღირსია –
თავი წაასხიპო,
ამათ ვერ გაუძღებდა
ვერა სახელმწიფო.

აუტანელი ხვატი

მზემ, კეფაზე მოზჯენილმა
ლამის ცოცხლად მომხრაკა,
ამაზე მეტს რას მიზამდა
კაგებე და ოხრანკა?!

სუფრაზე გაფიქრებული

ტყდება, ხრამუნობს წვრილი პიკული,
გადის ფილმები „ეროტიკული“.

მუნანოს ვეფერები

(სევდიანი ხუმრობა)
რად გინდა მარტო მადა,
თუ არ გაქვს ერბო, ქადა...
მესამე დღეა უკვე,
ვშიმშილობთ მე და კატა.

მკვლელების მხარდამჭერნი

კრეტიულ ნაწილს ქართველთა
თვალთ გადაკვრიათ ბისტი;
კივიან, ჩვენი ძმაო –
შამილა, ვაჰაბისტი.

გაუგებრობა

(კერპთაყვანისმცემლები)
აქვთ სამოსელი სუფთა, ზიზია...
ვინ აფინანსებს, ნეტა, ვისია?!
ვინ მისცა ვიზა, ყელში ამოგვდის
გულისამრევი ტელევიზია.

მართონი

ვინ მალე მოვსპობთ ამ ჩვენს მამულსო,
არის ჭიდილი ქაჯთა,
ბევრი კრეტინი და უნამუსო
პოლიტიკოსად დაჯდა.

ვიხსენებ ერთ წვეულებას

იმ კრეტინმა ამ კრეტინს
გაუმართა ბანკეტი,
დათვრენ, დასცხეს ერთმანეთს –
ხან მუშტი და ხან – კეტი.

გამორთულო სინათლევ,
გამართულო ბანკეტო,
აშველებდნენ მოჩხუბრებს,
ხან თიკა და ხან – ქეთო:
ცეცხლად, რაც რომ ჩახეთქეთ,
ჩაისხით და ქანქეთო!

კენჭისმყრელობა

(სიმყრალე)

ტანჯვა ყოველდღიური,
ყინვა სულს გაგითოშავს...
თითლიბაზთა ჟიური!
ყველა მოგცემს თითო შავს.

ამოუყორავი ბოზუნკალა

სიბერემდე დარჩა რალა,
გავა ბევრის მუხლზე ნაყა,
რითი ველარ გაძლა, მიკვირს,
გაყეყილი ქალბაყაყა.

უზრდელი გამყიდველი ქალი

გადაშენდით შენა და
შენი მარკეტინგიცა,
ვინ გმოზა და გაგზარდა –
ამნაირი ტინგიცა?!

გეკითხებით

წაუხდენ-წაუბილწავი
ამქვეყნად რამე დარჩა-კი?!
როგორ შესწვდება დიდ რამეს
მცირე მასშტაბის ფარჩაკი?!

ჩვენი ტელეგადაცემები

ანუ გადაცემული ვართ
„რუსთავი-2“-ის დანამატი,
იმათ უკანალს – დინამიტი

რა ვქნა, რომელი პროგრამა გიქო,
მოცისფეროთა ბრუნავს დავლური,
გადაჯაჭვულან „პორნო“ და „ფსიქო“,
ისმის გნიასი მამათმავლური.

მოცეკვავე კუკლა

დამსგავსებხარ ტიკინას,
გაგსუქებია ტაკუნა,
ხოში მოუვლის, ზარხოში
დაგეძგერება აგუნა.

გადებილებული „ბრალმდებელი“

ერთმა ტარგაყრილმა ვინმემ
“ლუსტრაცია“ ჩამიტარა;
მამალ ინდაურს ვერ ჭარბობს
მისი წონა ანუ ტარა.

ყველამ იცის, ეს გველუკა
რანაირიც არის ხვითო;
საახალწლოდ ვფიქრობ, ჩეხურ
ლუსტრაზე რომ ჩამოვკიდო.

„ჰინ, ჰინ შემოგება ხელი, ჩვენი თვალსაზრისა დაო!“

შვილებს, სამწუხაროდ, მხოლოდ სა-ოჯახო ფოტოალბომები შემორჩათ. განსაკუთრებით უძვირფასესია ერთი მათგანი, ყდაშემოგლეჯილი, ომგამოვ-ლილი. ჰო, ომგამოვლილი! ერთადერთი სახსოვარი სოხუმის მდიდრული სახლი-დან.

„გისურვებ პოეზიაში გამარჯვებას, იოსებ გრიშაშვილი“.

გაცრეცილ-გამკრთალეულა ძვირ-ფასი სახსოვარის თავფურცელზე მინა-წერი დიდი პოეტისა, უმცროსი თანამო-კალმე ქალისადმი მიძღვნილი.

სწორედ ეს ალბომი ჰქონია გულში ჩახუტებული უმშვენიერეს პოეტ ქალს, ეთერ სამხარაძე-ჯღამაძეს, როდესაც დასახვრეტად გაჰყავდათ... ვინ იცის, რა ქარიშხალი ბობოქრობდა იმ დროს მხეტა გარემოცვაში მყოფი უნაზე-სი მანდილოსნის გულში, რომელსაც სიყვარულისთვის, ერთგულებისთვის, მოძმეთა შერიგების უსაზღვრო ნადი-ლისთვის შეუბრალებლად დაახალეს ტყვია.

ალბომი კი, სავარაუდოდ, ვინმე აფხაზის ძალისხმევით, რომელსაც, ალბათ, ძალიან შეებრადა უღმობლად მკერდდაფლეთილი პოეტი, შვილებს მიანვდინა...

ყველა ფოტოდან სევდიანი იმზირე-ბა. არადა, თითქოს არ ჰქონდა მიზეზი სევდისა. უფალმა ყველაფერი მიჰმად-ლა: უმშვენიერესი გარეგნობა, უზადო ნიჭი, დიდი სიკეთე, შესანიშნავი მეულ-ლე, შვილები, ნასათუთარი ლექსები... იქნებ, სულის სიღრმეში ყოველთვის გრძნობდა სიცოცხლის ტრაგიკულ და-სასრულს. ეს თუ იყო მიზეზი სევდისა...

ოცი წელი გასულა აფხაზეთის ძმა-თამკვლელი, ავადმოსაგონარი ომიდან, როდესაც პოეტი დახვრიტეს და მტერმა მისი საფლავიც კი სანატრელი გაგვიხა-და...

„თვალი ნაღველით მაქვს სველი... დავალ, შენს მკვლევებთან ვდაობ, ვინ, ვინ შემოგებდა ხელი, ჩვენო თვალსაზრისა დაო!“

მწარედ მისტიროდა მეგობარს პოე-ტი მარიკა ბარათაშვილი:

„ვერ მოგიტანეთ თრიმლის ტოტები და მშობლიური რგანის ვარდები, შენს გამო ჩვენი სული ღონდება, სულ გვეტირები და გვედარდები!“ ცხუმ-აფხაზეთის ყოფილი, ამჟამად ჭიათურა-საჩხერის მიტროპოლიტ და-

ნიელის (დათუაშვილი) ლოცვა-კურ-თხევით 2013 წლის 19 ოქტომბერს პოეტის მშობლიურ სოფელ რგანში, დედ-მამის საფლავების გვერდით მა-მა თადეოზმა (სარალიძე) ეთერ სამხა-რაძე-ჯღამაძის სიმბოლური საფლავი აკურთხა და მისი სულის მოსახსენიე-ბელი პარაკლისი აღავლინა. საფლავის ქვაზე ამოტიფრულმა უმშვენიერესმა სახემ და იქვე წარწერილმა მუსმა წი-ნასწარმეტყველურად აღმოთქმულმა სტრიქონებმა: „ეს სიცოცხლეც დაი-ხარჯა, შფოთვით, წვით და აღლევიტით, მაგრამ ქვეყნად ლექსი დამრჩა, შენ ტკბილ თარზე სამღერები...“ („მეც ვი-ყავი“) ომის მძიმე იარები განახლდა.

განსაკუთრებით ამაღლებელი იყო, როდესაც პოეტის შვილებს, ახლობ-ლებს, სრულიად მოულოდნელად აფხა-ზეთიდან ჩამოტანილი მონატრებული აფხაზეთის მინით სავსე გამჭვირვალე პარკები ჩამოურიგეს და სიმბოლურ საფლავს, დაღვენილ ცრემლებთან ერთად, ეფრქვეოდა მინა, რომელსაც, ვინ იცის, იქნებ, სიყვარულისთვის მომ-ღერალი პოეტის დაღვრილი სისხლი, დაფლეთილი სხეული შერწყმოდა.

პოეტის სიმბოლური საფლავის კურ-თხევის დღესვე რგანის საჯარო სკო-ლაში მოენყო ღონისძიება: „სადაც წა-ვალ, მშობლიურ რგანის ცაო, შენი სითბო ყველგან შუქად გამყოლია“, 20 ოქტომბერს კი ჭიათურის ცენტრში მდებარე სკვერს პოეტის უსაყვარლესი მინდვრის ყვავილის სახელი „უვინყა-რა“ ეწოდა. იქვე გაკეთდა მემორიალუ-რი დაფა; პოეტის ხსოვნას მიეძღვნა გამოფენა „ნაფერები ფერები“, რომელ-საც რიტუალების სახლმა უმასპინძლა. დეკემბერში გამოიცა ეთერ სამხარა-ძე-ჯღამაძისადმი მიძღვნილი გაზეთის სპეციალური ნომერი: „უვინყარა“.

ამ ღონისძიებების დაგვირგვინება იყო ჭიათურის მუნიციპალიტეტის გამ-გეობის, ჭიათურა-საჩხერის მწერალთა გაერთიანებისა და წმიდა ანდრია პირ-ველწოდებულის სახელობის მართლ-მადიდებლური სკოლის ორგანიზებით ჭიათურის აკაკი წერეთლის სახელობის სახელმწიფო დრამატულ თეატრში 24 დეკემბერს გამართული საღამო „შენს გამო ჩვენი სული ღონდება, სულ გვე-ფიქრები და გვედარდები“.

იმ დღეს პოეტის მშობლიური ქალა-ქის საპატიო სტუმრებს, რომელთა შო-

რის იყვნენ აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომე-რის მოვალეობის შემსრულებელი ვახ-ტანგ ყოლბაია, აფხაზეთის უმაღლესი საბჭოს თავმჯდომარე გია გვაზავა, აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლი-კის განათლებისა და კულტურის მინის-ტრი დიმიტრი ჯაიანი, საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინის-ტრის მრჩეველი ქარუმ წერეთელი, იმე-რეთის გუბერნატორი ზაზა მეფარიშ-ვილი, საქართველოს მწერალთა ეროვნული აკადემიიდან: ჯემალ დავლიანი-ძე, თემურ შავლაძე, ლევან ფანჩიძე, ეთერ სამხარაძე-ჯღამაძის მეგობარი კომპოზიტორი ია მაისაია, პოეტი მიმო-ზა ცანავა და სხვები, მასპინძლობდნენ ეთერ სამხარაძე-ჯღამაძის შვილები – აზა, ვაჟა, რეზო ჯღამაძეები და პოეტის შთამომავლები.

სტუმრებმა ადგილობრივ ხელი-სუფლებასთან და ჭიათურელ მოქალა-ქეებთან ერთად პოეტის სახელობის სკვერში მემორიალურ დაფასთან ყვა-ვილების მიტანით პატივი მიაგეს ეთერ სამხარაძე-ჯღამაძის ხსოვნას და გადა-ინაცვლეს ღონისძიებაზე, რომელზეც შთამბეჭდავად გახშირდა სევდიანი ისტორია პოეტისა, საკუთარ სახლში, თვალწინ რომ დაუხვრიტეს მეულლე-ამის მიუხედავად, მან მაინც არ მიატო-ვა სოხუმი და თავადაც მალევე წამებით აღესრულა. საღამოზე ნაკითხულმა

მშვენიერმა ლექსებმა მსმენელთა გუ-ლები დაიპყრო, აუღერდა ეთერ სამხა-რაძე-ჯღამაძის ლექსებზე შექმნილი სიმღერები. ღონისძიებას თან სდევდა გულწრფელი ცრემლები, ბევრი ღამაზი მოგონება, მადლიერება და იმედი აფხა-ზეთში დაბრუნებისა.

„დიდი მადლობა პოეტის მშობლი-ურ ქალაქს, ჭიათურის მუნიციპალი-ტეტის გამგებელს სულხან მახათაძეს, ღონისძიების ორგანიზატორებს, სა-ღამოს მონაწილეებს ულამაზესი, დაუ-ვინყარი წუთებისთვის. დიდი მადლობა, რომ ეთერ სამხარაძე-ჯღამაძეს მეორე სიცოცხლე დაუბრუნეთ!“ – აღნიშნეს სტუმრებმა.

„დაე, აფხაზეთიდან ჩამოტანილი მინიდან, რომელიც პოეტის საფლავს მიმოაბნით, ამოსული ყვავილები, ყვე-ლას ერთად ჩაგვეტანოს სოხუმში ქალ-ბატონი ეთერის, მისი მეუღლის – ბატო-ნი ხუტას, ყველა გარდაცვლილის საფ-ლავთან... მადლობა საოცარი განწყო-ბისთვის. უდიდესი სევდით, ტკივილით, ამავდროულად, სიხარულით აღსავსენი მივდივართ პოეტის უსაყვარლესი ქა-ლაქიდან... ჩვენ, უთუოდ, დავბრუნდე-ბით აფხაზეთში!“ – ხმიანდებოდა დარ-ბაზში ბატონი ვახტანგ ყოლბაიას წარ-მოთქმული სიტყვები და ყველას თვალ-ზე ცრემლი კიაფობდა.

მაია ტყეშელაშვილი

საქართველოს მწერალთა ეროვნულ აკადემიას აზერბაიჯანის მწერალთა კავშირის საქართველოს ფილიალის სახელით

ღრმა მწუხარებას გამოვთქვამთ დიდი ქართველი მწერლისა და საზოგადო მოღვაწის **ჭაბუა ამირაჯივის** გარდაცვალების გა-მო და ვუთანაგრძნობთ მის ოჯახს, ახლობლებს და ქართულ ლი-ტერატურულ საზოგადოებას.

ღმერთმა ნათელში ამყოფოს მისი სული.

რაფიკ გუმბათი

საქართველოს მწერალთა ეროვნული აკადემია და გაზეთ „ლიტერატურუ-ლი საქართველოს“ რედაქცია იუწყე-ბიან, რომ გარდაიცვალა პოეტი და მთარგმნელი

თამარ ერისთავი

და თანაგრძნობას უცხადებენ განსვე-ნებულის ოჯახს.

საქართველოს მწერალთა ეროვნული აკადემია და გაზეთ „ლიტერატურუ-ლი საქართველოს“ რედაქცია იუწყე-ბიან, რომ გარდაიცვალა გაზეთის ყოფილი თანამშრომელი

ივო დემეტრაშვილი

და თანაგრძნობას უცხადებენ განს-ვენებულის ოჯახს.

მკითხველთა საყურადღებოდ!

გაზეთის გამოწერა უკვე შესაძლებელია. ამისთვის საჭიროა დარეკოთ ან მიაკითხ-ოთ პრესის გავრცელების სააგენტოებს: საქპრესა (გურამიშვილის გამზ. №64, ტელ: 2 51 85 18), მაცნე (საირმის ქ. კორპ. №4, ტელ: 2 14 74 22), პრესე-ქსპრესი (ი. ჯავახიშვილის ქ. №86, ტელ: 2 96 23 11), ჯეომედია (გ. ჩუბინაშვილის №50, ტელ: 2 95 51 70), პილონი (წერ-ეთლის გამზ. №113, ტელ: 2 34 77 43), პრესა 2012 (წერეთლის გამზ. №142, ტელ: 2 34 09 35).

გაზეთი დამოუკიდებელია და ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით.

რედაქციის აზრი, შესაძლოა, არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის მოსაზრებებს. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ქვირფასო ავტორებო!

რედაქციაში გამოსაქვეყნებლად მოტანილი ან გამოგზავნილი ტექსტი არ უნდა აღმატებოდეს A4 ზომის ოთხ კომპიუტერულ გვერდს!

დაბეჭდილია შპს „ასავალ დასავალის სტამბაში“ მისამართი: თბილისი, აგლაძის ქ. 39 ელ. ფოსტა: print@asavali.ge

მთავარი რედაქტორი და გამომცემელი
თამაზ ნივინიძე

გაზეთი გამოდის საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს მხარდაჭერით

თავისუფლების მოედანი №4
E-mail: litsaartvelo@yahoo.com
ტელ.: 292 34 89

გამოდის პარასკეობით